

[J. Chr. Jensen.]

kunne sælges dansk Træ, derimod vil der, hvis man faar en fornuftig Overenskomst, i hvilken alle berettigede Interesser er varetaget, i de danske Skove kunne oparbejdes en national Virksomhed, som baade kan være lønnende for Arbejderne, for de Virksomheder, hvor Træet skal behandles, og for Grossererne. Nu stiller jeg mig afvisende, og hvis det viser sig, at der ikke kommer en saadan Overenskomst, bliver Byggeriet nødt til at anmode Handelsministeren om, at svensk Træ gives frit, og saa sælges der ikke dansk Træ. Dertil burde vi ikke komme, og derfor henstiller jeg meget stærkt til Overvejelse hos de Parter, i hvis Interesse Sagen ligger, at faa ordnet den paa en Maade, som er tilfredsstillende for alle Parter.

Westermann: Jeg skal ikke komme ind paa den højtærede Forsvarsministers Henvendelse til mig den 17. Oktober her i Tinget; men den Henvendelse, som jeg atter fik i Gaar fra den højtærede Forsvarsminister, maa jeg gaa ud fra er mere velovervejet, og den kan jeg ikke lade staa uimodsagt.

Den højtærede Forsvarsminister nævnte i Gaar, at jeg havde fremsat en Kritik af Søværnets Chef. Jeg har udtalt, at jeg er uenig med Viceadmiralen i det, han har udtalt, og som blev citeret af den højtærede Forsvarsminister, nemlig at de Mangler, der er til Stede, var af en saadan Art, at der med relativt faa Ændringer i Loven kunde raades Bod paa dem. Deri er jeg uenig med Viceadmiralen, men det er ikke ensbetydende med en Kritik af Søværnets Chef. Jeg vilde finde det usømmeligt, om jeg benyttede min Stilling som Medlem af Folketinget til herfra at kritisere Flaadens Chef, og naar jeg anser det for usømmeligt, er det en Selvfølge, at saa gør jeg det heller ikke. Jeg maa derfor tilbagevise den højtærede Forsvarsministers Paastand som usand.

Dernæst bebrejdede den højtærede Forsvarsminister mig Mangel paa Taktbegreb, fordi jeg her i Tinget havde fremført Ting, som jeg alene i min Egenskab af Tjenestemand var bekendt med. Jeg skal hertil udtale: Jeg har intet fremført her i Tinget, som ikke har været fremme i Dagspressen før. Jeg har intet fremført, som kan skade det danske Forsvar, udover, hvad der derom allerede findes i offentlig tilgængelige Haandbøger, i Rigsdagstidende, i Statsregnskaberne og lignende Bøger. Hvis der i den højtærede Forsvarsministers Udtalelse om min Mangel paa Taktbegreb skal lægges den Mening, at jeg har røbet tjenstlige Forhold,

som ikke burde offentliggøres, maa jeg paa det bestemteste afvise denne Kritik. Jeg har intet andet udtalt, end hvad jeg anser det for min Ret, og hvad jeg ogsaa føler mig forpligtet over for hele det danske Samfund til at udtale, og det vil jeg fortsætte med. Et Bevis paa Rigtigheden af det skal jeg gerne til enhver Tid præstere, men der er hverken Tid til det her, og jeg finder heller ikke, Stedet er det rette dertil.

Naar den højtærede Forsvarsminister udtalte, at han godt kunde lide det gamle Ordsprog, som siger, at man ikke skal besudle sin egen Rede, saa maa jeg dertil sige, at jeg ikke kan betragte Flaaden som min personlige Rede, men som hele det danske Folks; og jeg kan give det ærede Medlem Hr. Holstein fuldstændig Ret i, hvad han før sagde, at det er mig, der søger at rense Reden, og den højtærede Forsvarsminister og hans Meningsfæller, som besudler den. Men skal vi endelig blive i Lignelsen, mener jeg ogsaa, det er rigtigt at sige, at det er en daarlig Fugl, som ikke vil forsvare sin Rede med Næb og Kløer, men kun med tomme Skrig og Skraal.

Dernæst siger den højtærede Forsvarsminister, at jeg behøvede ikke at anvende den Fremgangsmaade, jeg anvendte; jeg kunde med største Lethed ad tjenstlig Vej faa mine Ønsker og Planer frem til Behandling. For det første maa jeg herom sige, at det drejede sig om en Kritik af Loven i den Form, hvori den foreligger, hele den Udformning, som den har, og som er en saadan, at den ikke kan anvendes i Praksis, og om de dertil hørende Bevillinger, og jeg finder, at et saadant Spørgsmaal hører hjemme her i Rigsdagen. Jeg finder det derfor rimeligt, at jeg i min Egenskab af Medlem af Folketinget fremfører det her i Stedet for at føre det frem ad tjenstlig Vej. Men for det andet maa jeg have Lov at spørge: Hvad er det for en Behandling, den Slags Sager er udsat for, naar de kommer til Marineministeriet? Den højtærede Forsvarsminister kan formentlig ikke være uvidende om, at der i Marineministeriet ligger et helt Arkiv af saadanne Klager fra Flaadens højeste Myndigheder, men hvad er der kommet ud af dem? Overhovedet intet, absolut intet er der kommet ud af disse Klager.

Den højtærede Forsvarsminister siger dernæst, at der kan ikke blive Tale om nogen offentlig Drøftelse af disse Sager i Enkelt-heder. Det har jeg heller ikke ønsket, jeg har udtrykkelig sagt, at jeg ønskede, den højtærede Forsvarsminister selv skulde undersøge Sagerne, og det vilde sikkert der-